

Arrest

**nr. 87 584 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 mei 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 23 maart 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 64 342 van 1 juli 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 27 juli 2011.

1.3 Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J. A. D. (...)

geboren te Trincomalee, op (in) 15.11.1965

en van nationaliteit te zijn: Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.07.2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 11.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.07.2011 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 27.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een kopie van een arrestatiebevel, dd. 01.06.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een proces-verbaal (kopie), dd. 12.02.2010, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden, overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de asielaanvraag van verzoeker d.d. 27.07.2011 niet in overweging kan genomen worden.

De reden is de volgende:

(…)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoeker onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoeker heeft inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in Mei 2010.

Na zijn afwijzing bleek dat er tegen hem een aanhoudingsmandaat was uitgevaardigd in Sri Lanka.

Dat verzoeker geen andere keuze had dan een tweede asielaanvraag in te dienen!

Dat verzoeker thans nog steeds niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Dat er tegen hem een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd dat hij hiervan slechts op de hoogte werd gebracht nadat hij reeds geweigerd was bij zijn eerste asielaanvraag.

Dat hij dit dokument nog niet heeft kunnen voorbrengen.

Dat hij dit in tegenstelling tot wat DVZ stelt in origineel heeft bekomen en afgegeven heeft.

Dat in tegenstelling tot wat DVZ stelt in zijn beslissing dit om een origineel dokument gaat waar wel degelijk de bewijswaarde kan nagetrokken worden aangezien het een authentiek dokument betreft.

Hij kon in ieder geval ook dit niet vroeger naar brengen aangezien het slechts is uitgevaardigd nadat hij reeds in België was en nadat het Commissariaat Generaal een negatieve beslissing had genomen.
Dat deze redenen wel degelijk te maken hebben met de conventie van Genève.
Hij kan onmogelijk in deze omstandigheden terugkeren.
Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.
Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiele motiveringsplicht.
De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en hij de materiele en formele motiveringsplicht flagrant schendt.
Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.
Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.
De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.
Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.
Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.
Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.
Dat verzoeker zich nog steeds steunt op zijn initiële asielaanvraag maar dat er zich ondertussen wel nieuwe omstandigheden, feiten hebben ontwikkeld, die hij voordien niet heeft kunnen bijbrengen..
Dat hij dit pas vernomen heeft nadat hij Sri Lanka contact heeft opgenomen om te zien wat er hem te wachten stond bij eventuele terugkeer.
Dat in tegenstelling tot wat DVZ beweert het om een authentiek stuk gaat dat hij heeft neergelegd.
Dat het niet gaat over een PV alleen waarvan sprake in de beslissing maar tevens van een origineel warrent of arrest waar niets over terug te vinden is in de beslissing en dat dateert van juni 2011.
Dat dit op zich tegenstrijdig is.
Dat hij daarom vraagt de huidige beslissing te willen vernietigen en het dossier te willen doorsturen naar het Commissariaat generaal."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat er tegen hem een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd en dat hij hiervan slechts op de hoogte werd gebracht nadat hij reeds geweigerd was bij zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt dat het aanhoudingsmandaat in origineel werd overhandigd, in tegenstelling wat verwerende partij zou voorhouden, waardoor wel degelijk de bewijswaarde kan worden nagetrokken. Hij stelt dat hij het niet vroeger kon voorleggen aangezien het slechts is uitgevaardigd nadat hij reeds in België was en nadat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, een negatieve beslissing had genomen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een kopie van een arrestatiebevel. Hij verklaarde hierbij dat dit bevel werd uitgevaardigd op zijn naam door de politie van Kathangudu Mattakalappu op 01/06/2010. Verder legde hij een proces-verbaal van de politie voor, opgesteld op 12/02/2010. Hierbij verklaarde hij dat dit een melding van zijn vrouw zou zijn aan de politie dat ze lastig gevallen wordt door een onbekende Tamilgroep die naar hem op zoek zijn. Zijn vrouw zou ook gemeld hebben dat hij al een tijdje spoorloos was verdwenen en dat ze niet wist waar hij was. Verder verklaarde verzoeker dat hij nog telefonisch contact heeft met zijn vrouw in Sri Lanka en dat hij die documenten van haar heeft verkregen. De originele documenten zouden per post onderweg zijn. Hij vroeg nog enkele tijd in respijt om deze te ontvangen.

De bestreden beslissing stelde hieromtrent het volgende:

"(...) Overwegende dat de betrokkene een kopie van een arrestatiebevel, d.d. 01.06.2011 (materiele vergissing van datum, dit dient 01.06.2010 te zijn, zoals blijkt uit de asielaanvraag zelf) naar voren brengt, waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een proces-verbaal (kopie) d.d. 12.02.2010, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden, overwegende dat de 'betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag over te maken; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige

asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)"

Verzoeker voert nu in zijn verzoekschrift aan dat zijn documenten wel degelijk originelen waren en geenszins, zoals verwerende partij heeft gesteld, kopieën. Verwerende partij heeft hieromtrent de eer te antwoorden dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende heeft verklaard: "(...) Ik heb nog telefonisch contact met mijn vrouw in Sri Lanka. Deze documenten heb ik via haar verkregen. De originele zijn ook op weg naar mij via de post. Ik vraag u hierdoor enkele tijd in respijt om deze te ontvangen. (...)" Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden te oordelen naar de bewijswaarde van de kopieën die door verzoeker werden bijgevoegd bij zijn tweede asielaanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent is beperkt tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Het is derhalve in dit opzicht dat verwerende partij heeft vastgesteld dat omwille van het feit dat verzoeker kopieën heeft voorgelegd, hiervan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit ervan niet op adequate manier kan worden beoordeeld. Verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat de beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte elementen.

Bovendien komt het aan verzoeker zelf toe om bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe elementen aan te brengen die een gegronde vrees aannemelijk maken. Verzoeker diende derhalve zelf de nodige informatie bij te brengen en originele documenten.

Bovendien blijkt dat de documenten die door verzoeker waren bijgebracht dateren 01/06/2010 en van 12/02/2010, terwijl verzoeker zijn eerste asielaanvraag heeft ingediend op 11 mei 2010, doch hij slechts d.d. 22 april 2011 tegen de negatieve beslissing van het CGVS een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing heeft derhalve op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoeker de elementen reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen. De loutere bewering van verzoeker als zou hij pas op de hoogte gebracht zijn van die documenten na de afhandeling van zijn eerste asielaanvraag is louter hypothetisch en doet geen afbreuk aan de geldig genomen beslissing.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn bewering in het verzoekschrift volgens de welke er niets gezegd werd over het arrestatiebevel dat dateert van juni 2011, daar het derde stuk dat verzoeker bijvoegt geenszins voorzien is van een datum juni 2011, doch wel van 09/02/2010 en van 01/06/2010.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in Staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde feitenvinding.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de verwerende partij onterecht besliste om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)

2.5. Hieruit kan worden afgeleid dat de betrokken gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad merkt op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat een kopie van een arrestatiebevel en van een proces-verbaal een geringe bewijswaarde hebben daar de authenticiteit van de documenten niet op een adequate manier kan worden nagegaan, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.7. Waar verzoeker van oordeel is dat hij in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, met betrekking tot het “*aanhoudingsmandaat*” wel degelijk een origineel document “*heeft bekomen en afgegeven*”, dient de Raad op te merken dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. Hierin bevindt zich namelijk het interview van verzoeker van 4 augustus 2011 dat hij aflegde naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker somde de twee documenten op die hij wenste neer te leggen en verklaarde vervolgens: “*(...) Ik heb nog telefonisch contact met mijn vrouw in Sri Lanka. Deze documenten heb ik via haar verkregen. De originele zijn ook op weg naar mij via de post. Ik vraag u hierdoor enkele tijd in respijt om deze te ontvangen. (...)*”.

2.8. De bestreden beslissing stelt bovendien met betrekking tot het arrestatiebevel dat dit dateert van 1 juni 2011. Opdat een stuk als nieuw element kan worden beschouwd, moet het betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), wat in casu niet het geval is. Immers vond blijkens arrest nr. 64 342 van de Raad van 1 juli 2011 de terechtzitting in het kader van het beroep dat verzoeker had ingediend bij de Raad tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaats op 30 juni 2011. Verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan wanneer hij het in de bestreden beslissing beoordeelde arrestatiebevel precies ontvangen heeft. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift “*Hij kon in ieder geval ook dit niet vroeger naar brengen aangezien het slechts is uitgevaardigd nadat hij reeds in België was en nadat het Commissariaat Generaal een negatieve beslissing had genomen.*” sluit hij alleszins zelf niet uit dat hij het betrokken stuk naar voren had kunnen brengen op de terechtzitting van de Raad van 30 juni 2011. Verzoeker kan derhalve de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het arrestatiebevel “*dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen*” niet onderuit halen. Met de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, die evenmin originelen blijken te zijn, toont verzoeker niet aan dat het anders zou zijn. Bovendien vermeldt het stuk met als titel “*warrant of arrest*” onder de rubriek “*Date*”, “*2010.06.01*” waardoor verwerende partij kan gevolgd worden dat de vermelding in de bestreden beslissing dat de kopie van het arrestatiebevel dateert van 1 juni 2011 een materiële vergissing is en dat 1 juni 2010 bedoeld wordt. Dit vindt ook steun in het bovenvermeld asielinterview van 4 augustus 2011 waarin wordt gesteld dat het arrestatiebevel werd uitgevaardigd op 1 juni 2010. De Raad dient derhalve globaal te concluderen dat

het feit van het arrestatiebevel dus zelfs had kunnen worden aangebracht voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die een beslissing trof op 23 maart 2011, en minstens ten laatste op de terechtzitting van de Raad op 30 juni 2011.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris komt dan ook op een zorgvuldige en niet tegenstrijdige noch kennelijke onredelijke wijze in de bestreden beslissing tot de conclusie dat *“de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA